

Chương 7

TÔI BỰC TỨC ĐẨY CẢNH CỬA ĐÔI dẫn vào kí túc xá Moroi. Tuyết cuộn vào sau lưng tôi, vài người nấn ná trong sảnh liếc nhìn tôi bước vào. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi vài người lặp lại hành động đó. Tôi nuốt khan, cố ép mình không phản ứng. Sẽ ổn thôi. Không có gì phải hoảng. Các học viên vẫn bị thương suốt. Thực ra không bị thương còn *hiếm* hơn. Dù sao cũng phải thừa nhận đây là vết thương gây chú ý hơn cả, nhưng tôi sẽ phải chấp nhận cho tới khi nó lành. Và không phải ai cũng biết tôi lãnh vết thương này ra sao.

“Ê Rose, có đúng là mẹ mày đâm mày không?”

Tôi đứng im. Tôi biết cái giọng nữ cao châm chọc này. Chậm chậm quay lại, tôi nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của Mia Rinaldi. Mái tóc vàng xoăn ôm lấy khuôn mặt lẽ ra rất dễ thương nếu không có nụ cười ác ý kia.

Ít hơn chúng tôi một tuổi, Mia đã kéo Lissa (và cả tôi) vào một trận chiến xem ai có thể phá hỏng cuộc sống của ai nhanh hơn - một trận chiến, tôi nên thêm vào, mà *nó* khởi đầu. Chuyện này liên quan cả việc Mia ăn cắp bạn trai cũ của Lissa - mặc dù sau đó Lissa đã quyết định rằng cô không cần - và tung ra đủ mọi loại tin đồn nhảm.

Thực ra sự hằn học của Mia không phải là hoàn toàn vô lí. Anh trai của Lissa, Andre - người cũng đã tử nạn trong tai nạn ô tô từng “giết chết” tôi - đã lợi dụng Mia một cách tồi tệ trong năm đầu tiên nó vào học. Nếu nó không khôn nạn như bây giờ thì có thể tôi cũng thấy thương hại. Anh ấy đã sai, và khi tôi có thể hiểu sự giận dữ của nó, tôi cũng không biết liệu có công bằng khi nó trút giận lên Lissa như trước không.

Tôi và Lissa cuối cùng đã chiến thắng trong cuộc chiến đó, nhưng Mia gượng dậy nhanh chóng một cách khó tin. Nó không còn đi với tầng lớp thượng lưu như trước, nhưng nó đã xây dựng được một nhóm bạn khác. Dù ác ý hay không, những người lãnh đạo mạnh mẽ luôn hấp dẫn kẻ theo đuổi.

Tôi nhận thấy rằng trong 90 phần trăm số lần thì lời nó đi là hiệu quả nhất. Nhưng lần này đã vượt sang 10 phần trăm còn lại, bởi không thể lờ một kẻ vừa mới lu loa với mọi người rằng mẹ vừa mới đâm mình - cho dù có đúng thể đi chăng nữa. Tôi dừng lại và quay đầu. Mia đứng cạnh cái máy tự động bán hàng, biết là nó sẽ gây chú ý với tôi. Tôi không thèm hỏi tại sao nó biết mẹ tôi gây ra cho tôi vết bầm này. Ở đây chẳng có chuyện gì bí mật cả.

Khi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt tôi, đôi mắt nó mở to sung sướng. “Ôi. Nói đến một khuôn mặt chỉ có mẹ mới yêu được.”

Hừ. Hay nhỉ. Nếu là ai khác thì tôi có thể vỗ tay vì câu đùa hay.

“Ồ, mày là chuyên gia với các vết thương trên mặt mà,” tôi nói. “Mùi của mày thì sao?” Nụ cười lạnh giá của Mía héo đi một chút, nhưng nó không lùi bước. Tôi đã đâm vỡ mũi nó một tháng trước - giữa buổi khiêu vũ của trường chứ không phải nơi nào khác - và từ lúc cái mũi lành lại, nó vẫn hơi hơi lệch. Phẫu thuật thẩm mỹ có thể sửa được, nhưng theo hiểu biết của tôi, tình hình tài chính của gia đình nó vẫn chưa cho phép làm thế.

“Khá hơn rồi,” nó trả lời cứng nhắc. “Thật may, nó chỉ bị một con điểm tâm thần phân liệt làm vỡ và con điểm đó thì không họ hàng gì với tao.”

Tôi gửi cho nó nụ cười tâm thần phân liệt nhất của mình. “Tệ quá, người nhà chỉ vô ý đánh mày thôi. Chứ những con điểm tâm thần phân liệt sẽ còn quay lại nhiều lần.”

Đe dọa dùng vũ lực với Mía vẫn luôn là một mẹo hay ho, nhưng giữa chúng tôi hiện có quá đông người để lo lắng cho nó. Và nó biết thế. Không phải tôi sẽ tấn công ai đó trong tình thế này - hừ, nhưng tôi đã làm thế nhiều lần rồi - nhưng tôi *đang* cố gắng để kiềm chế.

“Trông chẳng giống vô ý tạo nào,” nó nói. “Chúng mày có luật về các cú đâm trên mặt cơ mà? Thấy đấy, nó ở cách ranh giới *hơi* bị xa.”

Tôi mở miệng định gạt đi, nhưng chẳng nói được gì. Nó đã nói trúng, vết thương của tôi *đã* quá ranh giới. Trong kiểu đối kháng đó, không được phép đánh trên cổ. Cái này *thực sự* ở trên mức bị cấm.

Mía nhìn thấy sự chần chừ của tôi, và giống như buổi sáng Giáng sinh đã tới sớm cả tuần với nó. Tới tận lúc ấy, tôi cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một lúc nào đó, trong mối quan hệ đối kháng giữa chúng tôi, nó lại có thể dồn tôi vào thế bí.

“Các cậu,” một giọng nữ nghiêm khắc vang lên. Một Moroi đang ngồi ở cái bàn phía trước vươn tới, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt sắc bén. “Đây là hành lang, không phải phòng khách. Một là lên gác, hai là đi ra ngoài.”

Trong khoảnh khắc, đâm vỡ mũi Mía lần nữa có vẻ lại trở thành ý tưởng hay nhất - mặc kệ mấy vụ cấm túc hay đình chỉ. Hít một hơi thật sâu, tôi quyết định rằng rút lui là hành động khôn ngoan nhất lúc này. Tôi hiên ngang đi tới cầu thang dẫn lên kí túc xá nữ. Tôi nghe tiếng Mía nói với theo sau lưng mình, “Đừng lo, Rose. Nó sẽ tan đi thôi. Với cả, không phải *khuôn mặt* mày mới là thứ hấp dẫn con trai.”

Ba mươi giây sau, tôi đập cánh cửa phòng Lissa mạnh tới nỗi thật kì diệu là nắm đấm của tôi không chọc thủng tấm gỗ. Cô chậm chậm mở cửa và nhìn quanh.

“Chỉ có mình cậu thôi à? Tớ cứ tưởng phải có cả một đội quân ở - ôi Chúa ơi.” Cô tròn mắt lên khi nhìn thấy bên trái mặt tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Cậu chưa nghe kể à? Chắc cậu là người duy nhất trong trường chưa biết,” tôi lau bầu. “Cho tớ vào đi.”

Tôi nằm dài trên giường của Lissa và kể cho cô nghe về những sự kiện xảy ra trong ngày. Cô có vẻ khá kinh hoàng.

“Tớ nghe nói cậu bị đánh, nhưng tưởng chỉ như mọi lần thôi,” Lissa nói.

Tôi nhìn lên trần nhà, cảm thấy đau khổ. “Tệ nhất là, Mia nói đúng. Đó không phải là vô ý.” “Cái gì, cậu bảo mẹ cậu cố tình làm thế sao?” Thấy tôi không nói gì, giọng Lissa trở nên hoài nghi. “Thôi nào, bà ấy không thể nào làm thế. Không thể nào.”

“Tại sao? Vì bà ấy là bà Janine Hathaway hoàn hảo, bậc thầy kiểm soát tâm trạng hay sao? Quả thực bà ấy là bà Janine Hathaway hoàn hảo, bậc thầy chiến đấu và kiểm soát hành động. Nhưng đôi khi bà ấy cũng không kiềm chế được.”

“Ồ, thôi được,” Lissa nói, “tớ nghĩ có vẻ bà ấy bị lỡ bước và đâm lệch thì đúng hơn là cố ý làm thế đấy. Chắc là bà ấy đã phải tức giận lắm.”

“Hừm, bà ấy *đang* nói chuyện với tớ. Thế là đủ để bất kì ai nổi điên rồi. Và tớ lại còn kết tội bà ấy ngủ với cha tớ vì ông ấy chính là lựa chọn tiến hóa tốt nhất.”

“Rose,” Lissa kêu lên. “Cậu đã không kể lại đoạn đó trong câu chuyện của mình. Sao cậu lại nói thế?”

“Bởi vì có thể nó đúng.”

“Nhưng cậu phải biết điều đó làm phiền lòng bà ấy. Sao cậu cứ chọc tức bà ấy như thế? Sao cậu không làm hòa với mẹ cậu?”

Tôi ngồi bật dậy. “Làm hòa với bà ấy? *Bà ấy đâm sủng cả mặt tớ. Có thể là cố ý! Sao tớ làm hòa nổi với người như thế chứ?*”

Lissa chỉ lắc đầu rồi đi về phía gương để kiểm tra lớp trang điểm. Cảm giác đến từ mối liên kết của chúng tôi là sự thất vọng và bức tức. Có cả một chút mong đợi vẩn vương đằng sau đó nữa. Tôi đủ kiên nhẫn để kiểm tra thật kĩ càng, và giờ tôi đã kết thúc quá trình. Lissa mặc một chiếc áo màu tím nhạt và một chiếc váy đen dài ngang gối. Mái tóc mượt mà chắc chắn là do cô dành cả tiếng đồng hồ bên máy sấy và máy là tóc.

“Cậu diện quá. Có chuyện gì thế?”

Tâm trạng Lissa nhẹ đi một chút, sự bức dọc với tôi nhạt bớt. “Tớ sắp đi gặp Christian.” Trong vài phút ngắn ngủi, mọi chuyện dường như trở về ngày xưa với Lissa và tôi. Chỉ có hai đứa, bên nhau và nói chuyện. Nghe nhắc tới Christian, cũng như nhận ra việc cô sắp rời tôi để tới với *cậu ta*, khuấy động một thứ cảm giác đen tối trong tôi... cảm giác mà tôi phải miễn cưỡng thừa nhận là sự ghen tị. Tất nhiên, tôi không để nó lộ ra.

“Ồ. Cậu ta làm gì để xứng đáng với điều đó nhỉ? Cứu trẻ nhỏ khỏi căn nhà đang bốc cháy? Nếu thế, cậu sẽ muốn làm rõ liệu cậu ta có phải là hung thủ gây ra vụ cháy hay không” Nguyên tố của Christian là lửa. Thật phù hợp vì đó là nguyên tố có sức phá hoại lớn nhất.

Lissa vừa cười vừa quay lưng lại chiếc gương và thấy tôi đang nhẹ nhàng lấy ngón tay chạm vào khuôn mặt sưng vù. Nụ cười trở nên dịu dàng. “Trông nó không đến nỗi tệ.”

“Thế nào cũng được. Tớ có thể nhận ra nếu cậu nói dối, cậu biết mà. Bác sĩ Olendzki nói ngày mai nó còn tệ hơn thế này nữa.” Tôi lại nằm ra giường. “Chẳng có đủ phấn che khuyết điểm trên đời này đủ để che nó đi đâu, phải không? Tasha và tớ sẽ phải đầu tư cho những cái mặt nạ kiểu kịch *Bóng ma trong nhà hát Opera*.”

Lissa thở dài rồi ngồi lên giường, gần tôi. “Thật tệ là tớ không chữa lành được.” Tôi mỉm cười. “Thế thì tốt.”

Phép ép buộc và sức thu hút do linh hồn mang tới rất mạnh, nhưng thực chất, chữa lành mới là khả năng tuyệt diệu nhất của Lissa. Chưa thể hình dung cô còn có thể làm được những gì nữa. Lissa cũng đang nghĩ về những tác dụng của linh hồn. “Ước gì có cách nào khác để kiểm soát linh hồn... để tớ vẫn dùng được pháp thuật...”

“Ừ,” tôi nói. Tôi hiểu khát khao cháy bỏng được làm việc lớn và giúp đỡ mọi người của Lissa. Nó tỏa ra từ trong tâm hồn. Chết tiệt, tôi cũng muốn quãng thời gian này biến mất trong khoảnh khắc hơn là mất nhiều ngày. “Tớ cũng ước như thế.”

Lissa lại thở dài. “Với tớ còn nhiều thứ hơn là chỉ ước được chữa lành và làm những chuyện khác với linh hồn. Tớ cũng, nói sao nhỉ, rất nhớ pháp thuật. Nó vẫn ở đó, nhưng bị thuốc men chặn lại. Nó đang cháy trong tớ. Nó muốn tớ, và tớ muốn nó. Nhưng có một bức tường chắn giữa. Cậu chắc không thể tưởng tượng được đâu.”

“Thực ra tớ có thể.”

Đó là sự thật. Cùng với những cảm nhận thông thường về tình cảm của cô, đôi khi tôi cũng “trượt vào trong Lissa.” Rất khó để giải thích và còn khó chịu đựng điều đó. Trong những lúc ấy, tôi là cô. Nhiều lần, tôi ở trong đầu Lissa khi cô khát khao pháp thuật, và tôi cảm thấy sự mong muốn cháy bỏng mà cô nói tới. Cô thường thức giấc giữa đêm, ao ước thứ năng lực mà cô không thể với tới nữa.

“Mà thôi,” Lissa buồn rầu nói. “Đôi khi tớ cũng quên được.”

Cảm xúc cay đắng tràn ngập trong cô. Nó không hướng tới tôi nhiều vì nó là tình cảnh không thể cứu vãn được. Sự tức giận lóe lên trong Lissa. Cô không thích cảm thấy vô dụng chút nào. Nổi tức giận và thất vọng mạnh lên, biến thành một thứ gì đó đen tối và xấu xí hơn, một thứ tôi không thích.

“Này,” tôi chạm tay Lissa. “Cậu ổn chứ?”

Cô nhắm mắt một chút, rồi mở ra. “Tớ chỉ ghét như thế thôi.”

Sự mãnh liệt của cảm xúc gọi tôi nhớ lại cuộc đối thoại trước khi tôi đi tới ngôi nhà của gia đình Badica. “Cậu vẫn cảm thấy những viên thuốc đang mất tác dụng à?”

“Tớ không biết. Chút chút.”

“Có tệ hơn không?”

Cô lắc đầu. “Không. Tớ vẫn không dùng được pháp thuật. Tớ thấy *gần* nó hơn... nhưng nó vẫn bị ngăn trở.”

“Nhưng cậu vẫn... tâm trạng...”

“Ờ... nó đang diễn biến. Nhưng đừng lo,” Lissa nhìn tôi. “Tớ không thấy ảo giác hay tìm cách làm tổn thương mình.”

“Tốt”. Tôi vui vẻ nhưng vẫn lo lắng. Cho dù Lissa vẫn không thể chạm tới phép thuật, tôi vẫn không thích ý nghĩ rằng tâm trạng của cô lại đang trượt dốc. Tôi thực sự hi vọng tình hình có thể tự ổn định lại. “Có tớ đây,” tôi nhẹ nhàng bảo, và nhìn cô thật lâu. “Nếu có chuyện gì lạ lùng xảy ra... phải cho tớ biết nhé được không?”

Cảm xúc đen tối biến khỏi Lissa. Tôi đồng thời cảm thấy có gì kì lạ gọn lên trong mối liên kết. Tôi không thể giải thích được bản chất của nó, nhưng tôi rùng mình trước tác động đó. Lissa không nhận ra. Tâm trạng cô lại hứng khởi, và cô cười với tôi.

“Cảm ơn cậu,” Lissa nói. “Tớ sẽ làm thế.”

Tôi mỉm cười hạnh phúc thấy cô trở lại bình thường. Chúng tôi chìm trong im lặng, rồi trong khoảnh khắc, tôi muốn trải lòng với Lissa. Gần đây tôi có quá nhiều điều bận tâm: mẹ tôi, Dimitri và gia đình Badica. Tôi vẫn luôn khóa kín những cảm xúc của mình, và chúng đang làm cho tôi tan nát. Lúc này, lần đầu tiên cảm thấy thoải mái cạnh Lissa sau một khoảng thời gian dài, tôi nhận thấy mình có thể cho cô cảm nhận cảm xúc *của tôi*..

Trước khi kịp mở miệng, tôi thấy tư tưởng cô đột nhiên thay đổi. Nó trở thành háo hức và bồn chồn. Cô có gì đó muốn bảo tôi, một điều cô vẫn luôn suy nghĩ. Quá nhiều để tôi có thể mở lời. Nếu cô muốn nói chuyện, tôi sẽ không làm nặng lòng cô với những vấn đề của bản thân, vì thế tôi gạt nó sang một bên và chờ Lissa tâm sự.

“Tớ phát hiện ra một số thứ trong lúc nghiên cứu với cô

Carmack. Chúng rất lạ...” “Hả?” tôi hỏi, lập tức cảm thấy tò mò.

Các Moroi thường phát triển nguyên tố chuyên biệt của mình trong thời thanh niên. Sau đó, họ được đưa vào các lớp pháp thuật riêng cho các nguyên tố. Nhưng với tư cách người duy nhất điều khiển tinh thần, Lissa không tham gia được lớp nào. Đa số mọi người cho rằng cô không có khả năng chuyên biệt, nhưng cô và cô Carmack - giáo viên pháp thuật của Học viện Thánh Vladimir - đã có những buổi gặp riêng để tìm hiểu

những gì có thể về linh hồn. Họ nghiên cứu cả những hồ sơ hiện tại và hồ sơ cũ, tìm kiếm những manh mối dẫn tới những người điều khiển linh hồn khác, và giờ họ đã biết một số dấu hiệu được kể lại: sự không chuyên biệt về năng lực, sự bất ổn tâm lý, vân vân.

“Tớ chưa tìm ra một người điều khiển tinh thần cụ thể, nhưng tớ đã tìm thấy... ghi chép về, ừm, những hiện tượng không thể giải thích nổi.”

Tôi chớp mắt ngạc nhiên. “Chuyện gì?” Tôi hỏi, băn khoăn không biết có điều gì có thể coi là “hiện tượng không thể giải thích nổi” với các ma cà rồng. Khi sống lẫn giữa con người, *chúng tôi* vẫn luôn bị coi là hiện tượng không thể giải thích nổi.

“Chúng là những ghi chép tản mạn... nhưng, kiểu như, tớ đọc được một cái nói về một người có thể khiến người khác nhìn thấy sự vật không ở đó. Người đó có thể khiến họ tin rằng mình đang nhìn thấy quái vật, người khác hay cái gì đó nữa.”

“Đó chắc là phép ép buộc.”

“Ép buộc *cực* mạnh. Tớ không thể làm thế, và tớ có phép ép buộc mạnh hơn bất kì ai mà chúng ta biết - hay đã từng mạnh hơn. Và sức mạnh đó đến từ việc sử dụng linh hồn...” “Vây,” tôi kết thúc, “cậu nghĩ người gây ảo giác đó chắc chắn cũng là một người sử dụng linh hồn.” Cô gật đầu. “Sao không liên lạc và tìm ra người đó?”

“Vì chẳng có thông tin nào hết! Đó là bí mật. Và còn nhiều điều nữa cũng kì lạ như thế. Ví dụ như một người có thể hút sức lực của kẻ khác. Những người đứng gần sẽ trở nên yếu ớt và mất hết sức mạnh. Họ sẽ bất tỉnh. Và còn có người làm dừng một vật đang bay trên không khi người ta ném về phía họ.” Sự hào hứng sáng lên trong từng cử động của Lissa.

“Người đó có thể là người sử dụng không khí,” tôi chỉ ra.

“Có thể,” Lissa nói. Tôi cảm nhận được sự tò mò và hào hứng toát ra từ cô. Cô thực sự mong muốn tin rằng có những người khác giống mình.

Tôi mỉm cười. “Ai biết đâu đấy? Moroi có những thứ như kiểu Rosswell hay Khu vực 51⁽³⁾. Thật kì diệu là tớ không bị mang đi đâu đó nghiên cứu về mối liên kết này.

Sự suy đoán của Lissa chuyển thành trêu chọc. “Đôi lúc tớ ước gì mình có thể nhìn thấy tâm hồn *cậu*. Tớ muốn biết cậu nghĩ gì về Mason.”

“Cậu ta là bạn,” tôi quả quyết, ngạc nhiên vì sự thay đổi đề tài đột ngột. “Thế thôi.” Lissa chặc lưỡi. “Cậu vẫn hay tán tỉnh - và làm đủ trò - với bất kì anh chàng nào cậu có thể động vào.”

“Này!” tôi phản đối. “Tớ đâu có tệ thế.”

“Rồi... không đến mức. Nhưng xem chừng cậu không còn hứng thú với con trai nữa.” Tôi *vẫn* có hứng thú với con trai - chính xác hơn, một chàng trai.

“Mason tốt mà,” Lissa tiếp tục. “Và phát điên lên vì cậu.”

“Đúng là vậy,” tôi đồng ý. Tôi nghĩ tới Mason, về khoảnh khắc tôi nghĩ cậu ta hấp dẫn trước cửa lớp của thầy Stan. Thêm nữa, cậu ta rất vui tính, và chúng tôi thực sự hợp nhau. Cậu ta vẫn chưa đến mức là một người bạn trai.

“Các cậu rất giống nhau. Cả hai đều làm những thứ không nên làm.”

Tôi bật cười. Điều đó cũng đúng. Tôi nhớ lại sự hung hăng tiêu diệt tất cả Strigoi trên đồi. Tôi vẫn chưa sẵn sàng - trừ lần bộc phát trong ô tô hồi trước - nhưng tôi có chung sự liều lĩnh với Mason. Có thể đã đến lúc hạ cậu ta, tôi nghĩ. Đùa cợt với cậu ta rất vui, và cũng đã lâu rồi tôi không hôn ai. Dimitri làm trái tim tôi đau đớn... nhưng, dù sao, cũng chẳng có chuyện gì diễn ra cả.

Lissa nhìn tôi cân nhắc, dường như cô biết tôi nghĩ gì - ngoài chuyện Dimitri ra. “Tớ nghe Meredith nói cậu thật ngốc vì không hẹn hò với Mason. Cô ấy nói bởi vì cậu nghĩ cậu quá tốt so với cậu ta.”

“Cái gì! Không phải thế?”

“Này, *tớ* đâu có nói thế. Dù sao đi nữa, Meredith nói sẽ nghĩ tới chuyện theo đuổi cậu ta.” “Mason và Meredith?” tôi giễu cợt. “Thật là một thảm họa. Họ chẳng có điểm gì chung cả.” Nhỏ nhen, nhưng tôi đã quen với việc Mason chỉ chú ý tới mình. Đột nhiên ý nghĩ có ai đó sẽ cướp cậu ta khiến tôi khó chịu.

“Cậu thật là thích chiếm hữu,” Lissa nói, lại đoán trúng suy nghĩ của tôi. Không có gì ngạc nhiên khi cô thấy khó chịu vì tôi đọc được suy nghĩ của cô.

“Một chút thôi.”

Cô cười. “Rose, cho dù đó không phải Mason, cậu cũng nên bắt đầu hẹn hò đi. Có cả đồng con trai sẵn sàng chết để được hẹn hò với cậu - những anh chàng rất khá.”

Tôi vẫn thường không lựa chọn khôn ngoan trước đàn ông. Và rồi, tôi lại thấy thôi thúc muốn trải lòng với Lissa. Lâu nay tôi vẫn do dự không kể cho cô nghe về Dimitri, cho dù bí mật này đốt cháy tâm can tôi. Việc ở cạnh Lissa nhắc tôi rằng cô là bạn thân nhất của tôi. Tôi có thể kể tất cả, và cô sẽ không phán xét. Nhưng, lại như lần trước, tôi để lỡ cơ hội bày tỏ những điều trong lòng.

Lissa nhìn đồng hồ báo thức và lập tức nhảy khỏi giường.

“Muộn mất rồi! Tớ phải đi gặp Christian!”

Niềm vui tràn ngập trong lòng cô, đi cùng với một chút mong đợi hồi hộp. Tình yêu. Người có thể làm gì? Tôi nuốt sự ghen tị đang ngóc đầu dậy. Lại một lần nữa, Christian cướp cô khỏi tôi. Tối nay tôi không thể giải tỏa nỗi lòng.

Lissa cùng tôi rời kí túc xá, và cô gần như chạy biến đi, hứa với tôi rằng hôm sau nói chuyện tiếp. Tôi lững thững trở về kí túc của mình. Khi về phòng, tôi đi ngang qua gương và rên lên khi thấy gương mặt mình. Một vành tím sẫm bao quanh mắt. Nói chuyện với Lissa, tôi quên hẳn chuyện xảy ra với mẹ. Dừng lại để nhìn kĩ hơn, tôi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mình. Có thể chỉ là tự kiêu, nhưng tôi biết tôi xinh đẹp. Tôi mặc áo chip cỡ C và có một thân hình đáng ao ước trong một ngôi trường mà hầu hết con gái đều mảnh khảnh như siêu mẫu. Và như tôi đã nói, khuôn mặt tôi cũng đẹp. Bình thường, tôi được khoảng chín điểm - điểm mười dành cho một người cực kì xinh đẹp.

Nhưng hôm nay thì sao? Ôi, rõ ràng tôi đang bị điểm âm. Tôi đã dự định làm cho mình thật tuyệt diệu trong chuyên đi trượt tuyết.

“Mẹ mình đánh mình bầm dập,” tôi thông báo cho hình ảnh của mình. Nó nhìn lại đầy thông cảm. Thở dài, tôi quyết định tốt hơn là nên đi ngủ. Tối nay tôi chẳng muốn làm gì khác, và ngủ thêm có thể giúp vết thương lành nhanh hơn. Tôi đi vào phòng tắm để rửa mặt chải đầu. Khi về phòng, tôi mặc bộ pijama ưa thích, cảm thấy vải flanen mềm an ủi tôi được đôi phần.

Tôi đang thu xếp ba lô cho ngày hôm sau, đột nhiên một sự bùng nổ cảm xúc xuyên thẳng vào mối liên kết giữa tôi với Lissa. Nó tóm lấy tôi mà không cho tôi cơ hội chống cự. Giống như bị một cơn gió lốc đánh ngã, và đột nhiên, tôi không còn nhìn chiếc ba lô của mình nữa. Tôi đang “ở trong” Lissa, cảm nhận thế giới riêng của cô.

Đó là lúc mọi thứ trở nên kì cục.

Vì Lissa đang ở bên Christian.

Và mọi thứ đang trở nên... nóng bỏng.

⁽³⁾ Roswell (New Mexico, Mỹ) và Khu vực 51 (nam Nevada, Mỹ) là những địa điểm từng xuất hiện vật thể bay không xác định.